

Λόγος για τη μετάνοια

/ [Γνώμες](#)

Ἄς μὴν κυριευόμαστε λοιπὸν ἀπὸ ἐκεῖνο τό φόβο πού ἔχει σχέση μέ τά πράγματα καί τίς καταστάσεις τοῦ μάταιου αὐτοῦ κόσμου. Νά μὴν φοβόμαστε δηλαδή ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει φόβος (Α' Ἰωάν. 4, 18). Γιατί ποιός ἀνθρώπινος φόβος μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τό θεῖο φόβο; Καί ποιὰ φθαρτή ἀνθρώπινη δόξα μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τήν μεγαλωσύνη, τήν ἀνέκφραστη δύναμη καί τήν ἀφθαρτη δόξα τοῦ Θεοῦ;

Ἐπειδή ὅμως μᾶς παρσύρουν τά γήινα πράγματα, δέν μποροῦμε, μέ τή δύναμη τῆς πίστεως καί τό φωτισμό τῆς γνώσης, νά προσηλώσουμε τό νοῦ μας στά ἀόρατα. Ἄν λοιπὸν, ἔστω καί μόνο ἀπὸ τή θέα τῶν ὁρατῶν πραγμάτων ὁδηγούμαστε στήν κατανόηση τῆς ἀνέκφραστης δύναμης τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ, ἄς σταθοῦμε ἐνώπιόν Του μέ δέος καί ἄπειρο σεβασμό.

Ἄν κάποιος θελήσει νά μετακινήσει ἕνα βράχο, ἔστω κι ἂν ὁ ἴδιος εἶναι βασιλιάς, δέν θά μπορέσει νά τό κάνει μέ ἄλλον τρόπο, παρά μονάχα ἂν χρησιμοποιήσει διάφορους μοχλούς καί σχοινιά. Ὁ Θεός ὅμως μπορεῖ νά κάνει τή γῆ νά τρέμει καί μόνο μέ τό βλέμμα Του (πρβλ.Ψαλμ. 103, 32). Δέν ἀπορεῖ ὁ νοῦς σου; Τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ καί μόνο νά κάνει τά βουνά νά τρέμουν κι ἄλλα βαριά πράγματα νά σαλεύουν!

Ἐκεῖνος θέλει καί εὐδοκεῖ καί στηρίζει τά σύμπαντα μέ τό λόγο Του! Δέν σέ ἐντυπωσιάζει πάνω ἀπ' ὅλα ἡ λάμψη τῆς ἀστραπῆς καί ὁ ἦχος τῆς βροντῆς; Αὐτά εἶναι τόσο ἐκπληκτικά ὥστε ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι ζαρώνουν ἀπό τό φόβο τους, ἀλλά καί τά θηρία καί τά κτήνη καί τά ὄρνεα καί τά ὑδρόβια πουλιά. Ὅσα ὅμως κι ἂν ποῦμε, δέν θά καταφέρουμε νά παρουσιάσουμε τό μέγεθος αὐτοῦ τοῦ θέματος.

Ἄς γονατίσουμε λοιπόν ἐνώπιόν Του κι ἄς κλάψουμε (πρβλ.Ψαλ. 94,6) μπροστά στήν ἀγαθότητά Του, μιλώντας ἀπ' τήν καρδιά μας καί λέγοντας: »Ἐσύ Κύριε, εἶσαι ὁ Θεός μας καί κανένας ἄλλος. Ἐνώπιόν Σου ἁμαρτήσαμε κι ἐνώπιόν Σου τώρα προσπίπτουμε. Ἄν Σύ θελήσεις, νά μᾶς σώσεις Κύριε, κανένας δέν μπορεῖ ν' ἀναχαιτίσει τούτη τήν ἀπόφασή Σου καί νά Σέ δυσκολέψει».

Ὁ Κύριος εἶναι εὐσπλαχνος καί ἀγαθός. Κι ἂν ἀκόμα ἐμεῖς παρασυρθήκαμε καί ἁμαρτήσαμε ἀπό ἀπερισκεψία, ἄς φροντίσουμε νά θεραπευθοῦμε μέ τή μετάνοια. Ἄν πάλι, ὡς ἄνθρωποι παρασυρθήκαμε ἀπό κάποιο πάθος, ἄς μὴν ἀπελπιστοῦμε ἐντελῶς, ἀλλά γνωρίζοντας ποιός Θεός μᾶς ἔχει προσκαλέσει καί ἔχοντας συναίσθηση τῆς κλήσης μας, ἄς ἀκούσουμε ἐκεῖνον πού λέει: «Μετανοεῖτε, γιατί ἔφτασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 4, 17).

Δέν ὀρισε τή μετάνοια σάν φάρμακο γιά κάποια μονάχα ἁμαρτήματα, ἀποκλείοντας κάποια ἄλλα. Γιά κάθε εἶδους τραῦμα τῆς ἁμαρτίας, γιά κάθε ἁμάρτημα πνευματικό, ὁ Μεγάλος Γιατρός τῶν ψυχῶν μας, μᾶς τήν ἔχει, σάν φάρμακο χαρίσει.

Ἄς ξεριζώσουμε λοιπόν τίς κακές συνήθειες τῆς ψυχῆς μας. Ἀντί γιά τούς καυστήρες ἄς μεταχειριστοῦμε τό φόβο τοῦ Θεοῦ, μέ τόν ὁποῖο θά μπορέσουμε νά ἀντικρούσουμε ὅλες τίς ἄστοχες ἐπιθυμίες πού φέρουν μέσα τους τά ἀγκάθια τῆς ἁμαρτίας. Ἄς ἀντιταχθοῦμε μέ τό συνετό λογισμό, σέ αὐτά πού μᾶς ὑπαγορεύουν οἱ φιλήδονοι λογισμοί, γιατί εἶναι γραμμένο: »Νά γίνεσθε ἅγιοι, γιατί ἐγώ εἶμαι ἅγιος» (Α' Πέτρ. α' 16).

Ἔτσι, μέ τή Χάρη τοῦ Σωτῆρα μας Θεοῦ, θά ἐπιτύχουμε τήν ἄφθαρτη ζωή.

Ὁ Κύριος γιά τήν ἐπιστροφή καί τήν εἰλικρινή μετάνοιά μας θά συγχωρέσει καί θά

παραγράψει τίς ἀμαρτίες μας, γιατί εἶναι ἐλεήμων καί εὐσπλαχνος.

Κι ἂν κάποιος ἀπό ἐκείνους, πού ἔχουν τήν ἐντύπωση πώς ἔχουν κοπιάσει περισσότερο στήν ἄσκηση καί τήν ἀρετή, γογγύσει, γιά τή μεγάλη εὐσπλαχνία τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, – ἐπειδή τάχα ἐνῶ μπήκαμε στή δουλειά πολύ ἀργά, μάς πληρώνει τό ἴδιο μέ τούς πρώτους- θά δώσει γιά μάς ἀπολογία ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καί Δημιουργός καί θά πεῖ: «Φίλε, δέν σέ ἀδικῶ. Δέν ἔχεις μαζί μου συμφωνήσει νά ἐργαστεῖς γιά ἕνα δηνάριο; Πάρε ὅ,τι ἔχουμε συμφωνήσει καί πήγαινε στό καλό. Ἐγώ θέλω νά δώσω σέ τοῦτον πού ἦρθε τελευταῖος στή δουλειά, ὅ,τι ἀκριβῶς ἔδωσα καί σέ σένα τόν πρῶτο» (Ματθ. 20, 1314).

Ὁ Θεός εἶναι Ἐκεῖνος πού κρίνει καί δικαιώνει. Ποιός μπορεῖ νά βγεῖ μπροστά Του καί νά μάς καταδικάσει; (Ρωμ. 8, 34)

Σ' Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα στους αἰῶνες. Ἀμήν.